

Capitolul 1

– Nu te mișca, i-am spus lui Tess, transpirat și gâfâind. Nici să nu clipești. Dacă respiri măcar, sunt sigur ca o să mă trezesc și o să mă întorc la cărat șezlonguri pe marginea piscinei, imaginându-mi-o pe fata asta superbă căreia știu ca i se va întâmpla ceva incredibil. Toate astea vor fi fost doar un vis.

Tess MacAuliffe zâmbi și în ochii ei de un albastru profund am văzut acel ceva care mi se părea irezistibil la ea. Nu numai că era arăta de nota zece plus. Era mai mult decât frumoasă. Era suplă și athletică, avea un păr des, arămiu, împletit într-o coadă lungă, franțuzească, și un râs care te făcea și pe tine să râzi odată cu ea. Ne plăceau aceleași filme: *Memento*, *The Royal Tennenbaums*, *Casablanca*. De cele mai multe ori râdeam la aceleași glume. De când am întâlnit-o, n-am mai putut să mă gândesc la altceva.

În ochii lui Tess se vedea milă.

– Îmi pare rău că fanțezia asta ar putea să dispară, Ned, dar trebuie să ne asumăm riscul. Îmi zdrobești mâna cu corpul tău.

M-a împins, și eu m-am rostogolit pe spate. Așternuturile fine de bumbac din apartamentul ei elegant de hotel erau răvășite și umede. Undeva pe podea erau blugii mei, sarongul ei cu imprimeu de leopard, și o pereche de bikini negri. Cu doar o jumătate de oră mai devreme stăteam față în față la micuța Café

Boulud din Palm Beach, ciugulind burgeri – la treizeci de dolari bucata – din mușchi de vită tocat, împănat cu foie gras și trufe.

La un moment dat, piciorul ei se frecase de al meu. Așa am ajuns în pat.

– Aaah, oftă Tess, întorcându-se pe-o parte, așa e mai bine. Trei brățări Cartier din aur zdrăngăneau la brațul ei. Și ia te uită cine mai e încă aici!

Am respirat. Am îndreptat cearșaful din jurul meu. M-am plesnit peste piept și picioare, ca și cum voiam să mă asigur.

– Daa, am zis rânjind.

Soarele cobora de-a lungul lui Bogart Suite din hotelul Brazilian Court, un loc unde abia dacă-mi puteam permite o băutură, ca să nu mai vorbim de cele două camere luxoase cu vedere la curte, închiriate de Tess pe ultimele două luni.

– Sper că știi, Ned, că lucruri de felul ăsta nu mi se întâmplă prea des, spuse Tess, puțin jenată, cu capul odihnindu-i-se pe pieptul meu.

– La ce lucru te referi? am întrebat uitându-mă în ochii ei de un albastru intens.

– Păi, oare la ce aș putea să mă refer? La faptul că am fost de acord să iau prânzul cu o persoană pe care am văzut-o doar de două ori pe plajă. Și că am venit aici cu tine în mijlocul zilei.

– Ah, la asta, am spus eu ridicând din umeri. Mie mi se întâmplă cel puțin o dată pe săptămână.

– Chiar așa? Ți se întâmplă? mă întrebă ea îngropându-și bărbia direct între coastele mele.

Ne-am sărutat, și am simțit că între noi începe din nou să crească ceva. Transpirația de pe sâni lui Tess era caldă și delicioasă, și palma mea se plimba de-a lungul picioarelor ei lungi și fine și peste fundul ei. Se întâmpla ceva magic. Nu mă puteam abține să n-o ating pe Tess. Aproape că uitasem cum e să te simți așa.

Careu de ași, așa se numește lucrul ăsta acolo de unde vin eu. În sudul Bostonului. De fapt, în Brockton. Să vezi două meciuri consecutive ale lui Yankees. Să găsești o bancnotă de o sută de dolari uitată într-un buzunar. Să câștigi la loterie.

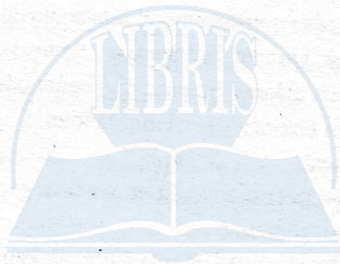
Lovitura perfectă.

– Zâmbești, spuse Tess uitându-se la mine, sprijinită într-un cot. Vrei să-mi spui și mie de ce?

– Fără motiv. Doar pentru faptul că sunt aici cu tine. Știi cum se spune – o vreme, singurul meu noroc a fost ghinionul.

Tess își legăna șoldurile atât de ușor, ca și cum noi doi mai făcuserăm asta de nenumărate ori, și am ajuns încet din nou în ea. M-am pierdut pentru o secundă în albastrul pur al ochilor ei, în apartamentul acela sofisticat, în mijlocul zilei, cu femeia aceea incredibilă care, cu câteva zile înainte, ar fi fost de neconceput în viața mea.

– Ei bine, felicitări, Ned Kelly, zise Tess punând un deget pe buzele mele. Cred că norocul tău începe să se schimbe.

Capitolul 2

O cunoscusem pe Tess cu patru zile în urmă, pe o minunată plajă cu nisip alb, care se întindea de-a lungul lui North Ocean Boulevard din Palm Beach.

„Ned Kelly“, așa mă prezentam eu. *Ca proscrisul*. Sună bine dacă ești într-un bar cu un grup de tipi duri în jurul tău. Nimeni în afară de câțiva băutori de bere australieni și câțiva englezi nu știau cu adevărat despre cine vorbeam.

În acea zi de marți, ședeam pe plajă după ce curătasem piscina și căsuța anexă de lângă imensa vilă unde lucram. Eram tipul de la piscină, angajat cu jumătate de normă, și mai făceam și comisioane pentru domnul Sol Roth – sau Sollie, cum îi spuneau prietenii – tot în regim part-time. Sollie are una dintre casele acelea întinse pe suprafețe mari, tipice pentru Florida, care se văd de pe plajă din nordul hotelului The Breakers și despre care te întrebi „Oau, oare cui îi aparține asta?“

Curățam piscina, îi lustruiam colecția de mașini de epocă decapotabile, luam de la librăria Classic romanele polițiste special selectate pentru el de către amicii lui, Cheryl și Julie, și uneori jucam chiar câteva jocuri de gin cu el lângă piscină la sfârșitul zilei. Îmi închiriasse o cameră în casa servitorilor de

deasupra garajului. Eu și Sollie ne-am cunoscut la Ta-boó, unde eram ospătar în weekend. Pe vremea aceea eram și salvamar cu jumătate de normă la Midtwon Beach. Sollie îmi făcuse o ofertă pe care n-am putut-o refuza, după cum glumea el.

Odată ca niciodată, am fost la facultate. Am încercat „viața reală“. Am și predat pentru o vreme, în nord, până când s-a ales praful. Probabil că amicii mei de aici ar fi șocați dacă le-aș spune că într-un timp m-am gândit să fac un master în Educație Socială la Universitatea din Boston. Probabil ar întreba „Un master în ce? Administrarea Plajelor?“

Așa că în ziua aceea frumoasă ședeam pe plajă. I-am făcut cu mâna lui Miriam, care locuia într-o mare casă mediteraneeană lângă noi și își plimba pe plajă terierii, pe Nicholas și pe Alexandra. O altă vecină de-a lui Sollie, Melanie Butschere, faimoasa biografă, ieșise cu fiii ei, Michael și Peter. Băieții poartă numele de Fescos – tatăl lor este proprietarul echipei Red Sox –, dar Melanie își păstrase numele cu care își semna dintotdeauna cărțile. Câțiva puști făceau surf la o sută de metri distanță de mal. Mă gândeam să combin înotul cu alergarea. Să alerg vreo doi kilometri în susul plajei, să înot înapoi și după aceea să fac iar o alergare în viteză la deal și înapoi. Și în tot timpul ăsta – să mă uit la ocean.

Apoi a apărut – ca într-un vis.

Într-un bikini albastru fantastic, în valuri până la glezne. Părul ei lung, arămiu, înnodat și răsucit, flutura ca o liană.

În acel moment avea totuși un aer trist. Se uita în gol spre orizont. Credeam că-și șterge ochii.

Am avut un déjà-vu – plaja, valurile, fata frumoasă, părăsită de iubit –, credeam că o să facă o nebulă.

Pe plaja mea.

Așa că am alergat spre ea în apă.

– Hei...

Mi-am pus mâna la ochi să mă apăr de soare și m-am uitat cu privirea mijită la fata aceea superbă.

– Dacă te gândești la ceea ce cred eu, nu te-aș sfătui.
 – La ce să mă gândesc? se uită ea la mine surprinsă.
 – Nu știu. Văd o fată frumoasă pe plajă, ștergându-și ochii, uitându-se dezolată la mare. Nu am mai văzut asta într-un film?
 – Te referi la partea în care fata se duce să facă o baie într-o după-amiază fierbinte? întrebă ea zâmbind.

Atunci mi-am dat seama că plânse cu siguranță.

– Da, la partea aceea mă refer, am spus eu ridicând din umeri, puțin jenat dintr-odată.

Avea un lanț subțire de aur în jurul gâtului și un bronz perfect. Un accent – poate englezesc.

Dumnezeule, te dădea gata.

– Presupun că-am fost doar precaut. Nu vreau accidente la mine pe plajă.

– *La tine* pe plajă? întrebă ea, uitându-se în sus la domeniul lui Sollie. Și aceea este casa ta, presupun, zâmbi ea, jucându-se cu mine.

– Sigur, vezi fereastra de deasupra garajului? Acolo, uite-o, i-am arătat eu. Printre palmieri. Dacă te înclini puțin în partea asta....

Rugăciunile mele au fost ascultate, am făcut-o să râdă.

– Ned Kelly, am zis eu întinzându-i mâna.

– Ned Kelly...? La fel ca proscrisul?

M-am uitat pentru a doua oară surprins. Nimeni nu îmi spusese asta până atunci. Rămăsesem acolo ca trăsnet, cu un rânjă prostesc pe față. Să nu credeți că i-am dat măcar drumul la mână.

– Sydney, New South Wales, spuse ea afișându-și accentul de engleză australiană.

– Boston, am răspuns eu rânjind.

Așa a început. Am mai povestit puțin, despre cum locuiește ea aici de două luni și cum face plimbări lungi pe plajă. A spus că s-ar putea să mai revină pe aici și în ziua următoare. Iar eu am

zis că s-ar putea să fiu și eu în același loc. În timp ce se îndepărta, mă gândeam că probabil râde de mine în spatele ochelarilor de soare Chanel de patru sute de dolari.

– Apropo, spuse ea întorcându-se, a fost un film. *Humoresque*. Cu Joan Crawford. Ar trebui să-l vezi.

În seara aceea am închiriat *Humoresque*, care s-a terminat cu frumoasa eroină care se înecă intrând încet în apa mării.

Tess s-a întors miercuri. Arăta chiar mai sexy în costumul negru dintr-o piesă și cu pălăria de paie. Nu mai părea tristă. Am notat și i-am spus că o să o învăț să facă surf. Pentru un timp mi-a cântat în strună. Apoi, când am lăsat-o liberă, a sărit pe coama valului potrivit ca o profesionistă.

– Sunt din Australia, prostițele. Avem și noi Palm Beachul nostru. Imediat după Whale Beach, la nord de Sydney, îmi spuse ea râzând de pe mal.

Am stabilit o „întâlnire” peste două zile la prânz la Brazilian Court. Acolo locuia ea, într-unul dintre cele mai la modă locuri din oraș, la câteva străzi de Worth Avenue. Acele două zile au fost o eternitate pentru mine. De fiecare dată când suna telefonul, îmi imaginam că sună ea să anuleze. Dar nu a anulat. Ne-am întâlnit la Café Boulud, locul unde trebuie să faci rezervare cu o lună înainte dacă nu ești Rod Stewart sau vreo personalitate. Eram emoționat ca un puști care merge la prima întâlnire. Tess era deja așezată la masă într-o rochie sexy cu umerii dezgoliți. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Nici nu am ajuns la desert.

Capitolul 3

– Mă gândesc că după-amiaza asta se află în top zece al celor mai grozave din viața mea, am spus eu în timp ce mi-am pus mâinile sub cap și am gădilat-o pe Tess jucăuș cu degetele de la picioare.

Amândoi eram lungiți pe patul mare din apartamentul ei de hotel.

– Deci ai fost salvamar la Midtown Beach, spuse ea. Înainte să devii un bărbat întreținut. Ce face un salvamar, în Palm Beach?

Am rânjit, deoarece Tess îmi ridica în mod evident mînea la fileu.

– Un bun salvamar este un adevărat om al apei, am spus cu o licărire în ochi. Ne uităm la apă, dacă este lină sau dacă face vâlurele. Dacă valurile se sparg. Dacă sunt acele sclipiri care te avertizează că există un contracurent. Îi avertizăm pe turiștii somnoroși să se întoarcă pentru a se prăji și pe cealaltă parte. Tratăm cu puțin oțet eventualele răni provocate de meduze. Lucruri de genul ăsta.

– Dar acum, ești un bărbat întreținut? întrebă ea rânjind.

– Poate *aș putea* să fiu, am replicat eu.

Se întoarse. În ochii ei era o sclipire sinceră.

– Știi ce am zis despre faptul că norocul tău se schimbă, Ned? Ei bine, poate încep să simt același lucru.

Nu-mi venea să cred că o persoană ca Tess MacAuliffe chiar îmi spunea mie asta. La ea totul era de primă mână și rafinat. Ce vreau să spun este că nici eu nu eram tocmai Joe-cel-Obișnuit, știam că, dacă aș fi în joc, aș fi unul dintre cei arătoși. Dar în timp ce o țineam în brațe nu puteam să nu mă întreb ce o supărase atât de tare. Ce ascundeau ochii ei în acea primă zi de pe plajă?

Privirea mi-a alunecat ușor spre ceasul antic de pe biroul cu masa culisantă de vizavi de pat.

– Dumnezeu, Tess!

Era aproape cinci. Toată după-amiaza ni se scursese printre degete.

– Știi că o să regret aceste cuvinte... dar trebuie să plec.

Am observat cum îi revine pe față expresia tristă de zilele trecute. Apoi a oftat:

– Și eu.

– Ascultă, Tess, am spus cu un picior în blugi, nu știam că o să se întâmple asta astăzi, dar trebuie să fac ceva. S-ar putea să nu ne mai vedem câteva zile, dar când o să ne întâlnim, lucrurile nu o să mai stea așa.

– Nu? Dar cum?

– Păi, în ceea ce mă privește. Unu la mână, nu o să mai trebuiască să am grijă de oamenii de pe plajă.

– Dar mie îmi place că ai grijă de oamenii de pe plajă, zâmbi Tess.

– Ce vreau să spun este că o să fiu liber. Să facem orice vrei tu. Am început să-mi închei cămașa și să-mi caut pantofii. Am putea să plecăm undeva. Pe insule. Cum îți sună asta?

– Sună bine, desigur.

Tess zâmbi ezitant.

Am sărutat-o lung. Un sărut care spunea „Îți mulțumesc pentru o după-amiază minunată“. Apoi am ieșit, cu un mare efort de voință, dar erau oameni care contau pe mine.